

Arrest

nr. 230 501 van 18 december 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WALDMANN
Rue Jondry 2A
4020 LIEGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 5 juni 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 31 mei 2019 tot terughrijving en tot intrekking van een visum.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 222 426 van 7 juni 2019 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gezien het verzoek tot voortzetting van 18 juni 2019.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gezien het tussenarrest nr. 228 552 van 7 november 2019 waarbij de debatten worden heropend en partijen worden opgeroepen om te verschijnen op de terechtzitting van 28 november 2019 .

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. WALDMANN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 31 mei 2019 aan op de luchthaven van Brussel Nationaal, komende vanuit Kinshasa (RDC). Hij was in het bezit van een nationaal Congolees paspoort voorzien van een visum type C, afgegeven door de Belgische ambassade te Kinshasa op 21 mei 2019 en geldig voor een duur van 30 dagen, tussen 21 mei 2019 en 5 juli 2019, dit voor toerisme.

1.2. De verwerende partij trof op 31 mei 2019, onder de vorm van een bijlage 11, een beslissing tot terugdrijving.

Dit betreft de eerste bestreden beslissing.

1.3. Diezelfde dag werd ook verzoekers visum ingetrokken.

Dit betreft de tweede bestreden beslissing.

Zij luidt als volgt:

INTREKKING VAN EEN VISUM

Mevrouw, Meneer [K.O.Z.]

*De/het _____, ambassade/consulaat-generaal/[andere bevoegde instantie] in _____
[namens (naam van de vertegenwoordigde Lidstaat)]*

Op verzoek van de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie,

De dienst die verantwoordelijk zijn voor de personencontrole te _____

Heeft / hebben / werd [...] uw visum onderzocht.

Nummer 011982210, afgegeven: 21.05.2019.

het visum is ingetrokken

Dit besluit is gebaseerd op de volgende redenen:

[...]

2. het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (artikel 32, 1, a), II en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)

Voornoemd persoon verklaart aan opsteller dat hij in 2003, 2007 en 2009 ook in ons land was maar deze visumaanvragen werden geweigerd Dhr. [K.] verklaart dat hij inderdaad in ons land is wegens toeristische doeleinden. Hij legt een gedetailleerd reisplan voor. Dit stemt niet overeen met zijn actuele verblijfsdata. Bovendien kan betrokkene geen enkele toeristische plaats opnoemen welke hij écht wenst te bezoeken.

Verder legt dhr. [K.] een hotelreservatie voor, geldig van 19/05/19 tem 17/06/2019. Bij controle blijkt deze reservatie niet alleen geannuleerd, ook stemt deze reservatie niet overeen met zijn voorziene verblijfsdata. Betrokkene is voorzien om terug te keren op dd 27/06/2019."

1.4. Op 31 mei 2019 werd eveneens een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats genomen.

1.5. Bij arrest nr. 222 426 van 7 juni 2019 werd de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid verworpen.

1.6. De terugdrijving naar het herkomstland stond gepland op 12 juni 2019 om 11 uur 15 en werd ook uitgevoerd.

2. Over de ontvankelijkheid en de rechtspleging

2.1. Daar verzoeker werd teruggedreven naar zijn herkomstland op 12 juni 2019 werd de eerste bestreden beslissing uitgevoerd. De verzoekende partij bevestigt de teruggrijving ter terechtzitting en gedraagt zich naar de wijsheid voor wat haar actueel belang bij het aanvechten van voormelde beslissing betreft. De Raad kan niet ongedaan maken wat reeds werd uitgevoerd. Er is dan ook geen belang meer bij het beroep voor zover het werd ingediend tegen de beslissing tot teruggrijving. Dit heeft als gevolg dat het vierde middel dat gericht is tegen deze beslissing, niet onderzocht wordt.

2.2. Ter terechtzitting stelt de verzoekende partij dat zij een belang bij het beroep behoudt voor zover dit gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, daar deze nadelig en *“negatief voor haar profiel”* is en een invloed kan hebben op beslissingen over toekomstige door haar geïnitieerde visumaanvragen. Waar de verwerende partij ter terechtzitting opmerkt dat met deze argumentatie hoogstens blijkt wordt gegeven van een hypothetisch belang, stelt de verzoekende partij dat visumweigeringen vaak worden gemotiveerd door verwijzingen naar voorgaande weigeringen en zij dus wel degelijk een concreet element aanreikt.

2.3. De Raad kan de verzoekende partij volgen in haar betoog dat haar geen belang kan worden ontzegd bij het beroep voor zover het werd ingediend tegen de tweede bestreden beslissing. Overeenkomstig artikel 34.8 van de Visumcode (Verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode) wordt immers informatie over een nietig verklaard of ingetrokken visum in het VIS ingevoerd overeenkomstig artikel 13 van de VIS-verordening (Verordening EG nr.767/2008 van 9 juli 2008 betreffende het Visuminformatiesysteem (VIS) en de uitwisseling tussen de lidstaten van gegevens op het gebied van visa voor kort verblijf). In artikel 15.1. van de VIS-verordening kan worden gelezen: *“De bevoegde visumautoriteit raadpleegt het VIS met het oog op de behandeling van aanvragen en de beslissingen in verband met deze aanvragen, inclusief de beslissing tot nietigverklaring, intrekking, verlenging of verkorting van de geldigheidsduur van het visum overeenkomstig de desbetreffende bepalingen.”* Het is dus niet uitgesloten dat informatie over een ingetrokken visum een rol speelt bij de behandeling van latere visumaanvragen die door verzoeker worden ingediend. Dit is een voldoende rechtstreeks belang. Latere visumaanvragen en beslissingen hierover zijn weliswaar toekomstig onbekende feiten maar de verzoekende partij kan niet het slachtoffer worden van een te ruime interpretatie van het hypothetisch belang.

2.4. Gelet op het voormelde is er geen reden om een prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie zoals de verzoekende partij deze verwoordt in punt 118 van haar synthesesmemorie. Zij koppelt deze immers aan de hypothese waarin het beroep onontvankelijk zou worden verklaard voor zover het is gericht tegen de beslissing tot intrekking van het visum, quod non.

2.5. Bij tussenarrest nr. 228 552 van 7 november 2019 werden de debatten heropend omdat het rechtsplegingsdossier geen aangetekend schrijven bevatte van de verzoekende partij in antwoord op de brief van de griffie van de Raad van 21 juni 2019 waarbij zij werd uitgenodigd om haar intenties inzake het al dan niet neerleggen van een synthesesmemorie kenbaar te maken. Ook interne manuele opzoeken en een opzoeking via het elektronisch postboek van de Raad waarin de sticker van bpost op alle binnenkomende stukken gescand wordt, hadden niets opgeleverd.

2.6. Ter terechtzitting legt de verzoekende partij het bewijs neer dat ze op 2 juli 2019 – dit is binnen de reactietermijn van 8 dagen zoals vermeld in artikel 39/81, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) – per aangetekend schrijven kenbaar heeft gemaakt dat ze een synthesesmemorie wenst in te dienen. De Raad behandelt de zaak dan ook ten gronde, waarin de pleidooien reeds hebben plaatsgevonden op de terechtzitting van 17 oktober 2019.

3. Onderzoek van het beroep voor zover het is gericht tegen de intrekking van het visum (tweede bestreden beslissing)

De verzoekende partij heeft een syntheseseminarie neergelegd. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet, "doet de Raad uitspraak op basis van de syntheseseminarie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft".

3.1. Verzoeker werpt in een eerste middel, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, de onbevoegdheid van de steller van de akte op. Hij verwoordt dit middel als volgt: "La partie requérante prend un premier moyen d'ordre public tiré de l'incompétence de l'auteur de l'acte."

Verzoeker betoogt als volgt:

"La décision d'abrogation du Visa a été prise par un agent contrôleur des frontières et un attaché de l'Office des Etrangers (pièce 1).

La décision a été prise par des personnes incompetentes et viole donc l'article 1,2° de la loi du 15 décembre 1980 et l'article 18 de l'arrêté royal du 5 février 2015 fixant certaines attributions ministérielles.

Selon l'article 1,2° de la loi sur les étrangers, « pour l'application de la présente loi, il faut entendre par : (...) 2° le Ministre : le Ministre qui a l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers dans ses compétences »

*Selon l'article 18 de l'A.R. du 5 février 2015 : « La Ministre de l'Asile et la Migration exerce la tutelle sur :
1° l'Office des étrangers;
2° le Commissariat général aux Réfugiés et Apatrides;
3° le Conseil du contentieux des étrangers;
4° l'Agence fédérale d'accueil des demandeurs d'asile;
5° le Centre fédéral pour l'analyse des flux migratoires, la protection des droits fondamentaux des étrangers et la lutte contre la traite des êtres humains. »*

En vertu de l'article 18 de l'arrêté royal du 5 février 2015, la Ministre à l'asile et la migration exerce la tutelle sur l'Office des Etrangers. Ce dernier est par conséquent compétent pour l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers.

L'arrêté ministériel du 18 mars 2009 portant délégation de certains pouvoirs du Ministre qui a l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers dans ses compétences et abrogeant l'arrêté ministériel du 17 mai 1995 portant délégation des pouvoirs du Ministre en matière d'accès au territoire, de séjour, d'établissement et d'éloignement des étrangers, prévoit des délégations pour certaines compétences du Ministre au personnel de l'office des étrangers.

Cet arrêté ministériel n'implique pas les décisions en application des articles 32.1.A, II et de l'article 34 1/2 du Code Visa. En l'espèce, la décision attaquée n'est pas une décision prise en application de la loi du 15 décembre 1980 mais en directe application des articles précités du Code Visa. La décision est signée par Madame Donnay attaché et Monsieur Dirk Peeters 1er Inspecteur.

Il ne ressort pas de l'arrêté que cet attaché ou cet inspecteur ait reçu la délégation de compétence nécessaire pour pouvoir adopter la décision entreprise. La compétence appartient donc uniquement au à la ministre. Par conséquent, la décision d'abrogation de visa l'encontre du requérant a été adoptée par un organe non compétent.

La compétence de l'auteur de l'acte étant d'ordre public, la décision est illégale, de sorte le moyen est prima facie sérieux. Il y a par conséquent lieu de suspendre la décision de retrait de visa et la décision de refoulement qui est en est le corollaire, car elle ne pourrait pas être prise et exécuté en l'absence de la décision d'abrogation du visa ».

3.2. In de nota met opmerkingen kan het volgende worden gelezen:

"In het eerste middel haalt verzoeker de schending aan van 1, 2° van de Vreemdelingenwet en van artikel 18 van het KB van 05.02.2015.

Hij betoogt dat de beslissing tot intrekking van het visum door een onbevoegde personen genomen werd. Hij stelt dat de ondertekenaars niet de delegatie hiertoe kregen. Hij verwijst hierbij naar het MB van 18.03.2009 dat het MB van 17 . 05.1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister

inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen opheft en dat bepaalde bevoegdheden delegeert aan personeelsleden van DVZ.

Verwerende partij heeft de eer te verwijzen naar artikel 6, §1 van het KB van 15.03.2017 tot wijziging van het MB van 18.03.2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS, 21.04.2017) dat luidt als volgt (eigen vetschrift):

§1. Aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren wordt delegatie van bevoegdheid verleend voor de toepassing van de volgende bepalingen van de wet van 15 december 1980 : (...); artikel 3, eerste lid., 1° tot 10°, met uitzondering van 6°, en tweede en derde lid; (...)"

De beslissing tot terugdrijving werd genomen conform artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Het zijn enkel de beslissingen tot weigering van toegang met terugdrijving die gestoeld zijn op een gebrek aan binnenkomstdocumenten, zoals voorzien in artikel 3, eerste lid, 1° en 2° van de vreemdelingenwet, die door de met grenscontrole belaste overheid zelf, en dus zonder tussenkomst van de minister of zijn gemachtigde, kunnen worden genomen. Op grond van artikel 3, derde lid van de Vreemdelingenwet kan de overheid, die bevoegd is om de toegang te weigeren, bovendien eveneens beslissen tot intrekking of nietigverklaring van het visum.

Verzoeker toont niet aan dat attaché V.D. en de grenscontroleambtenaar niet bevoegd zijn om de bestreden beslissingen te nemen.

Het eerste middel is niet ernstig."

3.3. De eerste bestreden beslissing is getroffen op grond van artikel 3, eerste lid, 3°, juncto tweede lid van de Vreemdelingenwet. De tweede bestreden beslissing werd getroffen op grond van artikel 3, tweede lid juncto derde lid van de Vreemdelingenwet.

Artikel 3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

(...)

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf;

(...)

De beslissing wordt genomen door de minister of, behalve in het geval bedoeld in het eerste lid, 6°, door zijn gemachtigde. In de in het eerste lid, 1° of 2°, bedoelde gevallen, kunnen de met de grenscontrole belaste overheden de beslissing zelf nemen.

Wanneer overwogen wordt om de toegang te weigeren aan een vreemdeling die in het bezit is van een geldig visum, beslist de bevoegde overheid eveneens of het visum moet worden nietig verklaard of ingetrokken.

De met de grenscontrole belaste overheden drijven de vreemdeling aan wie de toegang geweigerd wordt terug en, in voorkomend geval, verklaren zij het visum nietig of trekken zij het in.

(...)".

3.4. Uit deze bepaling blijkt dat een beslissing die wordt getroffen op grond van artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, concreet kan uitgaan van de minister c.q. gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie. Verzoeker geeft in zijn synthesesmemorie zelf aan dat deze minister op grond van artikel 18 van het koninklijk besluit van 5 februari 2015 tot vaststelling van bepaalde ministeriële bevoegdheden - zoals gewijzigd door het koninklijk besluit van 20 januari 2019 – de voogdij heeft over de Dienst Vreemdelingenzaken,

3.5. Artikel 6, §1, van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen luidt als volgt:

“(..."

§1. Aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren wordt delegatie van bevoegdheid verleend voor de toepassing van de volgende bepalingen van de wet van 15 december 1980 : (...); artikel 3, eerste lid, 1° tot 10°, met uitzondering van 6°, en tweede en derde lid; (...)."

3.6. Uit de samenlezing van artikel 3, eerste lid, 3°, artikel 3, tweede lid en derde lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat een attaché van de Dienst Vreemdelingenzaken als gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie zowel een beslissing tot terugdrijving kan treffen als een beslissing tot intrekking van het visum. Het zijn met de grenscontrole belaste autoriteiten die conform artikel 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet zorg dienen te dragen voor de uitvoering van deze beslissingen.

3.7. Uit het administratief dossier blijkt dat attaché V.D. zowel de eerste als de tweede bestreden beslissing heeft getroffen. De Raad kan verzoeker dan ook niet volgen in zijn stelling dat de tweede bestreden beslissing werd getroffen door een persoon die niet bevoegd is om deze akte te stellen en dat enkel de minister ze kon treffen.

3.8. Uit de voorbereidende werken van de wet van 24 februari 2017, meer bepaald tot vervanging van artikel 3 van de Vreemdelingenwet, blijkt dat de redenen van weigering van toegang in wezen overeenkomen met de redenen voor weigering van toegang bepaald in artikel 14 van de Schengengrenscore, gelezen in samenhang met zijn artikel 6 (*Parl.St.*, Kamer, 2016-2017, 2215/001, p.11 e.v.). Het betreft meer bepaald Verordening (EU) 2016/399 van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2016 betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen (Schengengrenscore). Artikel 34.2 van de Visumcode, waarnaar verzoeker verwijst en waarvan de tweede bestreden beslissing de toepassing vormt, regelt de intrekking van een visum. Verordeningen zijn direct toepasbaar en hoeven niet te worden omgezet in nationale wetgeving maar het mag wel. Enkel wanneer nationale wetgeving in strijd is met een Verordening zal de nationale wetgeving op dit punt buiten beschouwing moeten worden gelaten. Het blijkt niet en verzoeker toont ook niet aan dat artikel 3, eerste lid, 3°, artikel 3, tweede lid en derde lid van de Vreemdelingenwet waaraan het hogervermeld ministerieel besluit van 18 maart 2009 uitvoering verleent, strijdig zijn met de Schengengrenscore of met de Visumcode.

3.9. Achteraan in zijn syntheseseminarie stelt verzoeker nog het volgende:

"119. En ce qui concerne, la compétence de l'auteur de l'acte, l'arrêté ministériel n'implique pas les décisions en application de l'article 34 1/2 du Code des Visas. En l'espèce, la décision attaquée n'est pas une décision prise en application de la loi du 15 décembre 1980 mais en directe application des articles précités du Code Visa. La décision est signée par un attaché et un fonctionnaire des frontières.

120. Il ne ressort pas de l'arrêté que cet attaché ou cet inspecteur ait reçu la délégation de compétence nécessaire pour pouvoir adopter la décision entreprise. La compétence appartient donc uniquement au ministre. Par conséquent, la décision d'abrogation de visa rencontre du requérant a été adoptée par un organe non compétent.

121. Le fait que l'article 3 alinéa 1er 3° reprend les mêmes critères n'énervé en rien ces constats. En effet, il s'agit d'actes juridiques distinct reposant sur des bases légales différentes : L'abrogation est prise en application du code visa et le refoulement sur pied de l'article 3 de la Loi. L'article 3 qui a été modifié par la loi du 24 février 2017, loi modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers afin de renforcer la protection de l'ordre public et de la sécurité nationale et « correspondent substance aux motifs de refus d'entrée prévus à l'article 14 du Code frontières Schengen, lu en combinaison avec son article 6 ».

122. Si le législateur a estimé nécessaire de déterminer préciser les autorités compétentes pour faire application de l'article 14 du Code Schengen, il devait en être de même pour l'article 34 du même code. En outre, à la lecture des décisions prisent on ne sait déterminer si c'est Madame l'attaché qui a pris la décision ou l'inspecteur. En outre on ne peut pas plus déterminer qui a procédé à l'audition, et ce en l'absence d'interprète. Ce qui avait été sanctionné dans les arrêts de votre conseil, CCE, 17 novembre 2015, n° 156 535; CCE, 19 novembre 2015, n° 156 705; CCE, 27 novembre 2015, n° 157 263. C'est exactement ce qui est reproché dans le cas d'espèce, on ne sait déterminer qui de l'attaché ou de l'agent frontalier a pris la décision, les décisions de refoulement et d'abrogation étant identique, ce qui pose la question de l'auteur de l'acte."

De Raad neemt aan dat de betrokken passage hoort bij het eerste middel.

3.10. De Raad merkt in eerste instantie op dat de overtuiging van de verzoekende partij dat de tweede bestreden beslissing toch rechtstreeks getroffen werd op grond van artikel 34 1/2 van de Visumcode en dat er nergens een delegatie werd verleend aan de gemachtigde van de minister om beslissingen te treffen op basis van de voormelde bepaling, geen afbreuk kan doen aan wat hogerop gesteld werd in de punten 3.3. tot 3.8.

3.11. In tweede instantie merkt de Raad op dat de hierboven geciteerde punten 121 tot 122 van de synthesememorie geen repliek vormen op de nota maar eerder een repliek op het arrest nr. 222 426 van 7 juni 2019 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid verworpen werd. Zulks mag niet het opzet zijn van een synthesememorie. Deze mag niet meer bevatten dan een samenvatting van de middelen en een daadwerkelijke repliek op de nota met opmerkingen, zonder dat de argumentatie mag worden uitgebreid (vaste rechtspraak van de Raad van State). Gelet op wat kan worden gelezen op pagina 17 van de synthesememorie is de verzoekende partij zich daarvan ook bewust.

3.12. Waar de verzoekende partij opmerkt dat niet kan worden bepaald of de attaché dan wel de inspecteur (grenscontroleambtenaar) de tweede bestreden beslissing heeft getroffen, dient de Raad op te merken dat zich in het administratief dossier de originele tweede bestreden beslissing bevindt die op 31 mei 2019 enkel ondertekend werd door attaché V.D. Hieruit kan worden afgeleid dat attaché V.D. wel degelijk eerst de tweede bestreden beslissing getroffen heeft op 31 mei 2019 en dat die naderhand op dezelfde dag betekend werd door de grenscontroleambtenaar, D.P. zodat diens handtekening eveneens figureert op de tweede bestreden beslissing. Zoals hierboven reeds werd uiteengezet is attaché V.D. wel degelijk bevoegd om de tweede bestreden beslissing te treffen.

Het eerste middel is niet gegrond.

3.13. In een tweede middel, eveneens gericht tegen de tweede bestreden beslissing, werpt verzoeker de schending op van de artikelen 41, §1, 42 en 58 van gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken van 18 juli 1966 (hierna: de Taalwetten Bestuurszaken).

Verzoeker betoogt als volgt:

"La partie requérante a introduit sa demande de visa en Français (pièce 8) et a fait exclusivement usage de cette langue lors de ces échanges avec les services centraux.

Votre a conseil a déjà eu l'occasion d'observer que la décision mettant fin à un séjour, le retirant ou l'abrogeant celui-ci doit être considérée comme étant une décision faisant suite à la démarche consistant en une demande de séjour, et soumise en conséquence à l'article 41 des lois coordonnées sur l'emploi des langues en matière administratives (En ce sens, CE, n° 66.568 du 5 juin 1997) de manière telle que l'on ne peut envisager en la matière la décision mettant fin au séjour de manière distincte de la procédure ayant conduit à l'octroi du séjour (En ce sens, CCE, 183 856 du 14 mars 2017). Ce qui le cas en l'espèce.

Les articles 41, §1er, 42 et 58 desdites lois, lequel impose aux entités administratives qui, telle la partie défenderesse, constituent des services centraux dont l'activité s'étend à tout le pays, d'utiliser dans leurs rapports avec les particuliers, celle des trois langues nationales dont ils ont fait usage.

En l'espèce, votre Conseil constatera, à l'examen du dossier administratif, que la demande de visa était rédigée en langue française et, qu'aux termes de l'article 41, §1er, des lois précitées et de la jurisprudence précitée, la partie défenderesse était tenue de retirer dans cette même langue, ce qu'elle n'a pas fait, l'acte attaqué étant établi en langue néerlandaise.

Votre Conseil observera que la question de l'emploi des langues porte sur la motivation en fait et en droit de la décision d'abrogation et de l'annexe 11 qui l'assortit, éléments rédigés dans une autre langue que celle dont la partie requérante a fait usage dans sa demande de Visa. Il résulte de ce qui précède que la décision attaquée procède d'une violation de l'article 41, § 1er, des lois coordonnées sur l'emploi des langues en matière administrative et doit, à ce titre, être suspendue (En ce sens, CCE n° 168 745 du 31 mai.2016).

L'emploi des langues étant d'ordre public, la décision est illégale, de sorte le moyen est prima facie sérieux. Il y a par conséquent lieu de suspendre la décision de retrait de visa et la décision de refoulement qui est en est le corollaire, car elle ne pourrait pas être prise et exécuté en l'absence de la décision de retrait du visa."

Achteraan in zijn synthesememorie betoogt verzoeker nog als volgt:

"123. Par ailleurs, la partie adverse ne peut pas être suivie lorsqu'elle indique que s'agissant d'une mesure de police la langue est déterminée par la langue de la région. La partie requérante estime quant à elle, que cette abrogation ne saurait avoir lieu sans la demande de délivrance d'un visa qui l'a été en français. Il y a lieu dans ce contexte d'appliquer les enseignements de l'arrêt n° 168 745 du 31 mai."

De Raad neemt aan dat de betrokken passage hoort bij het tweede middel.

3.14. In de nota met opmerkingen kan het volgende gelezen worden:

"In het tweede middel haalt verzoeker de schending aan van de artikelen 41, §1, 42 en 58 van de Taalwet.

Hij betoogt de asielaanvraag in het Frans te hebben ingediend en uitsluitend van de Franse taal gebruik gemaakt te hebben in de uitwisseling met de centrale diensten.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker niet aannemelijk dat artikel 41, § 1 van de Taalwet Bestuurszaken in casu toepasselijk zou zijn.

Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

"De centrale diensten maken voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik van die van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend."

De bestreden beslissingen betreffen een verwijderingsmaatregel en de intrekking van een visum betreffen en bieden geen antwoord op een aanvraag vanwege verzoeker waarbij deze zich van een bepaalde taal zou hebben bediend.

Conform vaste rechtspraak van de Raad van State dient de bestreden beslissing te worden aanzien als een ambtshalve politiemaatregel die werd genomen op basis van de vaststellingen van de met grenscontrole belaste overheid.

Bijgevolg gaat het niet om een "akte" waaromtrent verzoeker als particulier het gebruik van een bepaalde taal kan eisen, zodat de verwijzing naar artikel 41, § 1 van de Taalwet Bestuurszaken niet dienstig is en het middel op dit punt juridische grondslag mist {cf. RvS 10 februari 2006, nr. 154 741}.

De bestreden beslissingen zijn geen antwoord op de visumaanvraag, noch een rechtstreeks gevolg ervan. Zij dienden dan ook niet in de taal van de visumaanvraag te zijn opgesteld en ter kennis gebracht.

Conform artikel 39,§ 1, juncto artikel 17,§ 1, a, van de Taalwet Bestuurszaken diende de zaak te worden behandeld in de taal van het taalgebied waar ze gelokaliseerd is, in casu het Nederlands, gezien de inreiscontrole in Zaventem plaatsvond {cf. RvS 28 februari 2011, nr. 211 569}.

Het tweede middel is niet ernstig."

3.15. Verzoeker betoogt in essentie dat hij zijn visumaanvraag in het Frans heeft ingediend zodat de tweede bestreden beslissing in het Frans diende te worden opgesteld conform de in het middel opgeworpen geschonden geachte bepalingen.

3.16. Verzoeker kan echter niet gevolgd worden in zijn betoog. De tweede bestreden beslissing vormt geen antwoord op een visumaanvraag, noch is ze daarvan een gevolg. Deze beslissing diende dan ook niet in de taal van de visumaanvraag te zijn opgesteld (cf. RvS 28 februari 2011, nr. 211 569). De tweede bestreden beslissing betreft een 'politiemaatregel' die werd opgesteld in de taal van het taalgebied waar de zaak gelokaliseerd is, in casu het Nederlandstalig taalgebied waarin de luchthaven van Zaventem gelegen is, dit conform het gestelde in artikel 39, §1 juncto artikel 17, § 1, a van de Taalwet Bestuurszaken (cf. RvS 28 februari 2011, nr. 211.569). De tweede bestreden beslissing is geen 'akte' waaromtrent verzoeker als particulier in de zin van artikel 41 van de Taalwet Bestuurszaken, het gebruik van een bepaalde taal kan eisen (cf. RvS 10 februari 2006, nr. 154.741). Het betreft zoals gezegd een politiemaatregel die genomen werd na controle of betrokkene aan de inreisvoorwaarden voldeed (cf. RvS 28 februari 2011, nr. 211.569).

3.17. De overtuiging van verzoeker dat de tweede bestreden beslissing toch in het verlengde ligt van de visumaanvraag kan aan het voormelde geen afbreuk doen. Verzoeker kan hierbij niet dienstig verwijzen

naar een arrest van de Raad dat betrekking heeft op een bijlage 20 die afgeleverd werd na een aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie. De bestreden beslissing is geen bijlage 20.

Het tweede middel is niet gegrond

3.18. In een derde middel, eveneens opgeworpen tegen de tweede bestreden beslissing, werpt verzoeker de schending op van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 41 van het EU-Handvest van de Grondrechten, van de artikelen 14 en 34 van de Visumcode en van de artikelen 8 en 13 EVRM.

Verzoeker betoogt na een theoretische uiteenzetting over de formele motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht als volgt in een eerste onderdeel:

«En l'espèce, la partie requérante justifie le retrait de l'acte en s'appuyant sur d'une part les dispositions légales l'article 32.1.A, II et de l'article 34 1/2 du Règlement (CE) et d'autre part le fait que les visas antérieurs auraient été refusés, la partie requérante serait incapable d'expliquer les lieux qu'il entendait visiter, et que la réservation d'hôtel aurait été annulé.

L'article 32, 1, a ,1 du Code Visa vise le refus de Visa, ce qui n'est pas le cas en l'espèce puisque l'acte attaqué vise une abrogation (het visum is ingetrokken) et ne trouve donc pas à s'appliquer ici. L'article 34, 1/2 du Code Visa qui vise quant à lui l'abrogation et l'annulation. L'article 34, 2 dispose :

« Un visa est abrogé s'il s'avère que les conditions de délivrance ne sont plus remplies. Un visa est en principe abrogé par les autorités compétentes de l'Etat membre de délivrance. Un visa peut être abrogé par les autorités compétentes d'un autre Etat membre, auquel cas les autorités de l'Etat membre de délivrance en sont informées ».

L'article 34, 4 et 34,7 dispose également :

« L'incapacité du titulaire du visa de produire, à la frontière, un ou plusieurs des justificatifs visés à l'article 14, paragraphe 3, ne conduit pas automatiquement à une décision d'annulation ou d'abrogation du visa ».

et

« Les titulaires dont le visa a été annulé ou abrogé peuvent former un recours contre cette décision, à moins que le visa n'ait été abrogé à la demande de son titulaire, conformément au paragraphe 3. Ces recours sont intentés contre l'état membre qui a pris la décision sur l'annulation ou l'abrogation, conformément à la législation nationale de cet État membre. Les États membres fournissent aux demandeurs les informations relatives aux voies de recours, comme indiqué à l'annexe VI ».

Article 14 du Code visa dispose quant à lui que :

« Documents justificatifs

1. Lorsqu'il introduit une demande de visa uniforme, le demandeur présente les documents suivants:

a) des documents indiquant l'objet du voyage;

b) des documents relatifs à l'hébergement, ou apportant la preuve de moyens suffisants pour couvrir les frais d'hébergement;

c) des documents indiquant que le demandeur dispose de moyens de subsistance suffisants, tant pour la durée du séjour envisagé que pour le retour dans son pays d'origine ou de résidence ou pour le transit vers un pays tiers dans lequel son admission est garantie, ou encore qu'il est en mesure d'acquiescer légalement ces moyens, conformément à l'article 5, paragraphe 1, point c), et à l'article 5, paragraphe 3, du code frontières Schengen;

d) des informations permettant d'apprécier sa volonté de quitter le territoire des Etats membres avant l'expiration du visa demandé ».

En l'espèce, la décision d'abrogation repose sur trois éléments : le fait que les demandes de visa antérieur auraient été refusés (ce qui est faux comme l'atteste les pièces : 3 à 7), que la partie requérante aurait été incapable d'expliquer ses projets de voyages (ce qui est une nouvelle fois,

toutefois la communication était limité, Monsieur Dirk Peeters, ne maîtrisant pas à suffisance le français, constat qui est renforcé par le fait que la partie adverse soutient que les visas n'auraient jamais été attribués), que la réservation d'hôtel aurait été annulé (ce qui est une nouvelle faux comme en atteste la pièce 9). En outre, les conditions posées par l'article 14 du Code visa sont rencontrées et quand bien même elles ne seraient pas rencontrées ou ne seraient plus rencontrées, l'article 34.4 précise que l'abrogation n'est pas automatique et que l'Etat abrogeant doit motiver cette décision. Ce qui n'est pas le cas en l'espèce. En outre les conditions posées par l'article 14 du Code sont respectées, en outre par le respect de l'ensemble des visas antérieurs la partie requérante a démontré sa volonté de quitter le territoire auprès des Etats membres avant l'expiration du visa demandé.

Qu'il ressort de l'article 34, § 2ème du Règlement n°810/2009 que ce n'est que si les conditions de délivrance du visa ne sont plus réunies au moment de la délivrance du visa que celui-ci peut être abrogé;

Qu'en l'espèce, la décision querellée n'indique pas que les conditions d'obtention du visa de la partie requérante n'étaient plus réunies au moment de l'obtention du visa (en raison d'une fraude par exemple)

Que ce n'est qu'au regard des documents qu'elle avait en sa possession lorsqu'elle est arrivée à la frontière et en raison d'un soupçon d'un caractère non touristique du séjour que le visa a été abrogé, sans tenir compte des déclarations de la partie requérante et des pièces en sa possession.

Que dès lors que la partie adverse ne soutient pas que la partie requérante ne remplissait pas les conditions pour pouvoir bénéficier d'un visa au moment où celui-ci lui a été utilisé, la partie adverse ne pouvait pas adopter une décision d'abrogation de son visa.

Qu'en adoptant une décision d'annulation alors que les conditions n'étaient pas réunies, la partie adverse a violé l'article 34, §1er du Règlement n°810/2009.

Que le moyen est sérieux et fondé en sa première branche."

Verzoeker betoogt als volgt in een tweede onderdeel:

"Qu'il ressort du libellé de ces dispositions européennes, que lorsque les autorités décident de refuser l'entrée sur le territoire d'une personne ou que celle-ci ne peut pas fournir les documents démontrant l'objet de son voyage et l'existence de moyens de subsistance suffisants, elle ne peut pas se faire notifier automatiquement une décision retirant ou annulant son visa ;

Qu'en l'espèce, la partie adverse n'explique pas pour quel motif, il fallait automatiquement abroger le visa de la partie requérante ;

Qu'en ne le faisant pas, la partie adverse n'a pas légalement motivé la décision querellée en la forme et a violé les dispositions légales invoquées au moyen ;

Que de surcroît, si la partie requérante avait pu disposer de plus de temps, elle aurait pu réunir les informations demandées par la partie adverse ;

Considérant que toute autorité administrative est tenue à un devoir de prudence et de minutie ;

Que si la partie adverse avait agi conformément au devoir de prudence et de minutie qui pèse sur elle, elle aurait constaté que la partie requérante était dans les conditions pour maintenir son visa et rentrer sur le territoire. Que les éléments invoqués aux points 85 à 129 de la requête sont également pertinents s'agissant de la décision d'annulation du visa de la partie requérante.

Que plus particulièrement, à l'heure d'internet où un smartphone ou un ordinateur permet d'avoir accès à la plupart des informations utiles en un clic, le fait que la partie requérante n'ait pas en sa possession des brochures touristiques, brochures de voyage ne permet pas de considérer qu'elle ne justifie pas que la partie adverse puisse considérer que son voyage n'est pas à but touristique.

Que la partie requérante pouvait fournir des informations relatives aux justificatifs à son hébergement, à son retour et que s'agissant de son itinéraire, il pouvait utiliser internet et compter sur l'aide d'amis et connaissances établis en Belgique.

Qu'elle était donc en ordre au regard de l'article 5 et de l'annexe I du règlement 562/2006 du Parlement européen et du Conseil du 15 mars 2006.

Qu'au vu de ces différents éléments, la décision querellée apparaît comme étant disproportionnée.

Qu'en adoptant la décision attaquée, la partie adverse a violé l'article 34, § 4 du Règlement n°810/2009.

Que le moyen est sérieux et fondé en sa deuxième branche."

3.19. De volgende passage in de nota met opmerkingen kan geacht worden betrekking te hebben op het eerste en tweede onderdeel van het derde middel:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de motivering van de beslissing tot intrekking van het visum luidt als volgt: (...).

Artikel 3, lid 1, 3° van de Vreemdelingenwet luidt:

"Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt:

(...)

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden;

(...)

Wanneer overwogen wordt om de toegang te weigeren aan een vreemdeling die in het bezit is van een geldig visum, beslist de bevoegde overheid eveneens of het visum moet worden nietig verklaard of ingetrokken."

Artikel 3, eerste lid, 3°, gecombineerd met het tweede lid van hetzelfde artikel van de Vreemdelingenwet sluit niet uit dat een vreemdeling die in het bezit is van een geldig visum toch wordt teruggedreven wanneer hij geen documenten kan voorleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden (RvS 25 februari 2002, nr. 110.745).

Het vervullen van de voorwaarden voor de toekenning van een visum en het onderzoek van die voorwaarden door de ambassade, belet de grenscontrole niet om die voorwaarden bij binnenkomst (nogmaals) te onderzoeken. Ook het enkele gegeven dat een Schengenvisum recht geeft om zich vrij binnen het Schengengrondgebied te verplaatsen, ontslaat verzoeker niet om bij binnenkomst zijn reisdoel te staven door middel van stukken en/of verklaringen, in de zin van artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Het loutere feit dat verzoeker in het bezit is van een visum waarvoor hij bij de aanvraag alle nodige bewijsstukken had voorgelegd, ontslaat hem niet om bij binnenkomst op het Belgische grondgebied, zijn reisdoel en reismotief te kunnen staven en aannemelijk te maken. Artikel 34 van de Visumcode bepaalt duidelijk in het tweede lid dat een visum wordt ingetrokken indien blijkt dat niet langer aan de afgiftevoorwaarden voldaan wordt. In tegenstelling tot wat verzoeker aldus lijkt voor te houden, volstaat het voor de binnenkomst dus niet automatisch dat men een visum heeft verkregen nadat men de vereiste bewijsstukken zou hebben voorgelegd. Om toegang te verkrijgen tot het Schengengrondgebied moet men niet alleen in het bezit zijn van een geldig visum maar moet men eveneens het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven.

Verzoeker, die zich beperkt tot een algemeen betoog, weerlegt de motieven van de betreden beslissingen op geen enkele wijze en toont niet aan met welke elementen het Bestuur geen rekening gehouden zou hebben.

Waar hij thans verwijst naar het internet-tijdperk gaat hij er met zijn betoog aan voorbij wel een gedetailleerd reisprogramma te hebben voorgelegd ter staving van zijn reisdoel. Hij toont verder niet aan tijdens zijn gehoor door de grenspolitie te kennen te hebben gegeven dat een vriend hem zou gidsen noch dat zijn broer hem zou vervoegen. Van verzoeker die gedurende meer dan een maand een toeristisch bezoek wenst te brengen aan België kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij, wanneer daarnaar bevroegd, toch enige duiding kan geven inzake de plaatsen die hij wenst te bezoeken. Het betoog dat hij in dit internet-tijdperk geen nood heeft aan toeristische brochures doet hieraan geen afbreuk."

3.20. In een eerste onderdeel betoogt verzoeker in essentie dat door een beslissing tot intrekking van het visum te treffen daar waar de voorwaarden ervoor niet vervuld zijn, artikel 34.1 van de Visumcode geschonden werd. Ook artikel 34.4 van de Visumcode werd geschonden volgens verzoeker aangezien de vaststelling dat niet langer wordt voldaan aan de afgiftevoorwaarden van een visum, niet automatisch

aanleiding kan geven tot intrekking van het visum en dat dit bijkomend gemotiveerd moet worden, wat volgens verzoeker in casu niet is gebeurd. In het tweede onderdeel herhaalt verzoeker dat de vaststelling dat niet langer wordt voldaan aan de afgiftevoorwaarden van een visum, niet automatisch aanleiding kan geven tot intrekking van het visum. Hij stelt dat het niet nodig is om in het tijdperk van internet en smartphone in het bezit te zijn van toeristische brochures en dat hij de nodige informatie zou kunnen hebben verstrekt indien hij meer tijd zou hebben gehad. Dit alles, zo stelt verzoeker, zou hem in staat hebben gesteld om informatie te verstrekken over zijn logies, over zijn reis en over zijn terugkeer. Het getuigt van een onzorgvuldig en disproportioneel optredende overheid aldus verzoeker om hiermee geen rekening te houden. Volgens verzoeker heeft de verwerende partij ook de zorgvuldigheidsplicht geschonden door te stellen dat eerdere visumaanvragen geweigerd werden.

3.21. Verzoeker kan niet dienstig de schending opwerpen van artikel 34.1. van de Visumcode aangezien deze bepaling handelt over de nietigverklaring van een visum indien blijkt dat op het moment van afgifte niet aan de afgiftevoorwaarden is voldaan, daar waar de tweede bestreden beslissing een intrekking van een visum betreft die kan getroffen worden indien blijkt dat niet langer wordt voldaan aan de afgiftevoorwaarden van een visum (artikel 34.2. van de Visumcode).

3.22. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Waar verzoeker de motieven op inhoudelijk vlak betwist, bekijkt de Raad het middel vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.23. De tweede bestreden beslissing bevat duidelijk de juridische en feitelijke motieven waarop ze is gebaseerd. Vermits het te dezen gaat om een intrekking van het visum, is de verwijzing in de tweede bestreden beslissing naar artikel 34.2. van de Visumcode pertinent. De tweede bestreden beslissing bevat drie feitelijke motieven:

(a) *“Voornoemd persoon verklaart aan opsteller dat hij in 2003, 2007 en 2009 ook in ons land was maar deze visumaanvragen werden geweigerd”;*

(b) *“Dhr. [K.] verklaart dat hij inderdaad in ons land is wegens toeristische doeleinden. Hij legt een gedetailleerd reisplan voor. Dit stemt niet overeen met zijn actuele verblijfsdata. Bovendien kan betrokkene geen enkele toeristische plaats opnoemen welke hij écht wenst te bezoeken”;*

(c) *“Verder legt dhr. [K.] een hotelreservatie voor, geldig van 19/05/19 tem 17/06/2019. Bij controle blijkt deze reservatie niet alleen geannuleerd, ook stemt deze reservatie niet overeen met zijn voorziene verblijfsdata. Betrokkene is voorzien om terug te keren op dd 27/06/2019.”*

3.24. Artikel 34.2 van de Visumcode luidt als volgt:

“2. Een visum wordt ingetrokken indien blijkt dat niet langer aan de afgiftevoorwaarden voldaan wordt. Een visum wordt in beginsel ingetrokken door de bevoegde autoriteiten van de lidstaat die het heeft afgegeven. Een visum kan door de bevoegde autoriteiten van een andere lidstaat worden ingetrokken; in dat geval worden de autoriteiten van de lidstaat die het visum heeft afgegeven van de intrekking in kennis gesteld.”

Artikel 34.4 van de Visumcode luidt als volgt:

“4. Het feit dat de houder van een visum aan de grens niet alle in artikel 14, lid 3, bedoelde bewijsstukken kan overleggen, leidt niet automatisch tot een besluit tot nietigverklaring of intrekking van het visum.”

Artikel 14.3 van de Visumcode luidt als volgt:

“Bewijsstukken

1. Van aanvragers van een eenvormig visum wordt verlangd dat zij het volgende verstrekken:

- a) documenten waaruit het doel van de reis blijkt;*
- b) documenten met betrekking tot logies of het bewijs van voldoende middelen om in logies te voorzien;*
- c) documenten waaruit blijkt dat de aanvrager voldoende middelen van bestaan heeft zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij zeker zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid verkeert deze middelen legaal te verkrijgen, overeenkomstig artikel 5, lid 1, onder c), en lid 3, van de Schengengrenscore;*
- d) informatie die het mogelijk maakt het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten, te beoordelen.*

(...)

3. Een niet-limitatieve lijst van bewijsstukken die het consulaat van de aanvrager kan verlangen om te verifiëren of wordt voldaan aan de voorwaarden van de leden 1 en 2, is opgenomen in bijlage II.”

De Bijlage II bij de Visumcode stelt het volgende:

“BIJLAGE II

Niet-limitatieve lijst van bewijsstukken

De in artikel 14 bedoelde bewijsstukken die door visumaanvragers dienen te worden verstrekt, kunnen onder meer zijn:

A. DOCUMENTEN WAARUIT HET DOEL VAN DE REIS BLIJKT

(...)

3. voor reizen in het kader van toerisme of met een privékarakter:

- a) documenten met betrekking tot huisvesting:*
 - een uitnodiging van de eventuele gastheer/gastvrouw;*
 - een document van de instelling die logies verstrekt of elk ander geschikt document waaruit de beoogde accommodatie blijkt;*
- b) documenten met betrekking tot de reisroute:*
 - bevestiging van de boeking van een georganiseerde reis of elk ander geschikt document waaruit de voorgenomen reisplannen blijken;*
 - in geval van doorreis: visum of inreisvergunning voor het derde land van bestemming; tickets voor de verdere reis;”.*

3.25. Uit de tweede bestreden beslissing blijkt dat duidelijk in concreto gemotiveerd wordt waarom de verwerende partij het visum intrekt. Hieruit en meer bepaald uit de motieven (b) en (c) blijkt duidelijk dat de verwerende partij van oordeel is dat verzoekers reisdoel onzeker is waardoor niet langer voldaan wordt aan de afgiftevoorwaarden van het visum. Uit de motieven (b) en (c) blijkt voorts dat verzoeker wel stukken heeft overgemaakt aangaande zijn reisdoel, doch dat de verwerende partij van oordeel is dat deze stukken niet overeenstemmen met de voorziene verblijfsdata en dat verzoeker geen enkele concrete toeristische plaats kan opnoemen die hij daadwerkelijk wenst te bezoeken. Uit dit alles blijkt derhalve dat verzoeker niet zozeer verweten wordt dat hij geen documenten bij zich heeft met betrekking tot zijn reisdoel doch wel dat ze niet overeenstemmen met de verblijfsdata en verzoeker zijn reisdoel ook niet kan concretiseren. Verzoeker kan dan ook niet dienstig de schending van artikel 34.4 van de Visumcode opwerpen. Ten overvloede voegt de Raad eraan toe dat uit de motivering van de tweede bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij niet automatisch is overgegaan tot een intrekking van het visum op basis van de vaststellingen inzake de documenten die verzoeker bij zich had, maar dat zij heeft doorgevraagd naar verzoekers concrete toeristische plannen en de tweede bestreden beslissing trof na te hebben vastgesteld dat verzoeker hier geheel onduidelijk over bleef.

3.26. De tweede bestreden beslissing wordt voldoende geschraagd door de motieven (b) en (c). Motief (a) kan als een overtollig motief worden beschouwd. Kritiek hierop kan dan ook geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing.

3.27. Voor wat betreft motief (b), bevindt zich in het administratief dossier het stuk dat verzoeker in dit verband heeft overgemaakt. Het heeft als titel, *"Guide touristique de Bruxelles du 26/4/2019 au 23/4/2019"*. Vervolgens bevat het een foto met als bovenschrift, *"Vivez Bruxelles comme un local lors d'une visite entièrement personnalisable"*, gevolgd door, *"Du 26/4/2019 au 28/4/2019"*. Vervolgens bevat het document een tweede foto met als bovenschrift, *"Vivez Bruxelles comme un local lors d'une visite entièrement personnalisable. Personnalisez votre itinéraire avec l'aide d'un hôte local correspondant à vos centres d'intérêt. Sortez du sentier... du 30/4/2019 au 5/05/2019"*. Vervolgens bevat het document een derde foto met als bovenschrift *"Démarrez votre séjour à Bruxelles par une visite de 1,5 h avec un guide local. Découvrez les incontournables de la ville ainsi que quelques trésors cachés surprenants connus seulement des habitants du 06/05 au 10/05/2019"*. Vervolgens bevat het document een vierde foto met als bovenschrift, *"Faites-vous une introduction parfaite à Bruxelles et à ses principaux sites lors d'une visite à pied de deux heures. Avoir un itinéraire qui peut être adapté à vos intérêts personnels. Du 11/04/2019 au 17/05/2019"*. Vervolgens bevat het document een vijfde en laatste foto met als bovenschrift, *"Faites-vous une introduction parfaite à Bruxelles et à ses principaux sites lors d'une visite à pied de deux heures. Avoir un itinéraire qui peut être adapté à vos intérêts personnels du 18/05.2019 au 22/05/2019"*.

3.28. Hieruit blijkt dat de data die het document vernoemt om niet nader gespecificeerde toeristische trekpleisters te bezoeken, inderdaad niet overeenstemmen met het daadwerkelijk beoogd verblijf in België vermits verzoeker pas in België is aangekomen op 31 mei 2019. Bovendien wordt geen enkele toeristische trekpleister in Brussel concreet vernoemd in het betrokken document en slaagt verzoeker er niet in om ook maar één concrete trekpleister te vernoemen bij zijn gehoor door de met grenscontrole belaste autoriteiten wat erop wijst dat hij niet de minste notie heeft over de bezienswaardigheden die hij in België wenst te bezoeken.

3.29. Verzoeker kan de motieven (b) en (c) niet onderuit halen door erop te hameren dat motief (a) niet correct is en wordt tegengesproken door de stukken die hij voegt bij zijn verzoekschrift. In dit verband volstaat het te wijzen op het gestelde in punt 3.26 (overtollig motief). Verzoeker kan de motieven (b) en (c) evenmin onderuit halen door op te werpen dat dit alles te wijten is aan een gebrekkige kennis van het Frans van de met grenscontrole belaste ambtenaar die hem gehoord heeft en dat het gehoor nauwelijks enkele minuten heeft geduurd. Hij toont dit niet aan en het gehoorverslag dat zich in het administratief dossier bevindt bevat geen indicaties in dit verband. Bovendien is het verzoeker zelf die het in punt 3.27. beschreven document aanbiedt dat weinig concreet is en waarbij op dit document alsook het in punt 3.31 beschreven document, data figureren die niet overeenstemmen met de daadwerkelijke verblijfsdata van verzoeker. Waar verzoeker opwerpt dat hij niet werd bijgestaan door een tolk Frans wijst de Raad erop dat het gehoorverslag geen indicaties bevat dat het gehoor in een andere taal dan het Frans zou zijn verlopen. Integendeel stelt het gehoorverslag van 31 mei 2019 opgesteld door INP J.B. dat verzoeker zich uitdrukt in het Frans. Voor zover begrepen dient te worden dat verzoeker als Congolese onderdaan het Frans niet voldoende zou beheersen, wordt dit tegengesproken door de synthesesmemorie waar onder het kopje *"Langue"*, na de vaststelling dat de proceduretaal het Nederlands is, kan gelezen worden, *"La partie requérante sollicite l'assistance d'un interprète en langue française si le Conseil du Contentieux des étrangers estimait son audition nécessaire"*. Waar verzoeker opwerpt dat hij niet werd bijgestaan door een advocaat bij zijn gehoor, laat hij na de wettelijke grondslag mee te delen die zulks oplegt.

3.30. Verzoeker kan motief (b) evenmin onderuit halen door erop te wijzen dat de verwerende partij geen rekening houdt met moderne communicatiemiddelen zoals een smartphone en een PC waarmee toeristische gidsen, routekaarten, GPS en reisbrochures via internet kunnen opgevraagd worden. Hiermee lijkt verzoeker zich niet bewust te zijn van het feit dat de controle van het doel van de reis voor een derdelander die het Schengengrondgebied wenst te betreden een binnenkomstvoorwaarde betreft die kan gecontroleerd worden en dat het in dit verband niet volstaat om algemeen te verwijzen naar zaken die consulteerbaar zijn op een smartphone en een PC. Artikel 30 van de Visumcode stelt uitdrukkelijk dat aan het bezit van een visum als zodanig niet automatisch een recht op binnenkomst kan worden ontleend. De met grenscontrole belaste autoriteiten hebben het recht te vragen welk reisdoel verzoeker heeft en hebben eveneens het recht om concrete documenten in dit verband te eisen en verzoeker in dit verband te interviewen, en hij geacht kan worden om op concrete wijze zijn reisdoel toe te lichten. Verzoeker moet op het ogenblik dat hij het Schengengrondgebied betreedt, aantonen dat hij voldoet aan de binnenkomstvoorwaarden en kan niet verwachten van de met grenscontrole belaste autoriteiten dat ze hem bijkomende tijd gunnen om zijn reisdoel alsnog concreet te staven. Dit alles vindt steun in artikel 14 juncto artikel 6.1.(c) van de Schengengrenscode dat als binnenkomstvoorwaarden

voorziet, het feit dat de vreemdeling het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden moet kunnen staven.

3.31. Voor wat betreft motief (c), blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker een document bij zich heeft waaruit blijkt dat hij een appartement heeft gehuurd in een hotel in Oudergem, Brussel, met als voorziene aankomstdatum, zondag 19 mei 2019 en als voorziene vertrekdatum, 17 juni 2019. De verwerende partij stelt dat de reservatie werd geannuleerd, dat de reservatie niet overeenstemt met verzoekers voorziene verblijfsdata in België en zijn terugkeer naar zijn land van herkomst op 27 juni 2019, wat blijkt uit een document betreffende de retourvlucht met SN Brussels Airlines dat verzoeker eveneens bij zich had. Verzoeker kan motief (c) niet onderuit halen door bij zijn verzoekschrift een reservatieformulier voor hetzelfde appartement te voegen met vermelding van 26 april 2019 als aankomstdatum en 24 mei 2019 als vertrekdatum. De Raad ziet immers niet in hoe dit het bewijs kan zijn van het feit dat hij niet zou zijn overgegaan tot de annulering van de reservering van dit appartement voor de periode 19 mei 2019 tot 17 juni 2019. Waar de verzoekende partij ter terechtzitting opwerpt dat zij alleszins nog kon gebruik maken van de reservering van dit appartement van 31 mei 2019 tot 17 juni 2019 dient de Raad op te merken dat zelfs als dit al het geval zou zijn, zij nalaat concreet in te vullen waar ze nog dan logies heeft van 17 juni tot 27 juni 2019, wat de voorziene retourdatum is, en wat ze dan precies zou doen in België.

3.32. Gelet op de motieven (b) en (c) die figuren in de tweede bestreden beslissing is deze beslissing afdoende gemotiveerd en kan verzoeker bezwaarlijk voorhouden dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met zijn verklaringen en de documenten die hij bij zich had. Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk noch onzorgvuldig voor dat de verwerende partij uit de motieven (b) en (c), die steun vinden in het administratief dossier, besluit dat verzoeker niet in staat is het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden op concrete wijze te staven, zodat er onduidelijkheid bestaat omtrent het reisdoel. Voor het overige getuigt het betoog van verzoeker van de overtuiging dat hij wel degelijk alle stukken die noodzakelijk zijn heeft overgelegd en wel degelijk voldoet aan de binnenkomstvoorwaarden en dat de verwerende partij getuigt van wantrouwen en kwade wil bij de bejegening van zijn zaak, doch dit alles kan deze beslissing niet doen wankelen.

3.33. Achteraan in de synthesememorie kan nog worden gelezen:

“124. Enfin lorsqu'elle adopte une décision d'abrogation de visa fondée sur les articles 32 et 34 du code des visas, la partie défenderesse, qui bénéficie d'un large pouvoir d'appréciation à cet égard, doit néanmoins, pour satisfaire aux exigences des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, indiquer dans la décision elle-même, les raisons pour lesquelles elle estime que les conditions de délivrance du visa ne sont plus remplies, étant entendu que la non production, à la frontière, d'une ou plusieurs des pièces justificatives requises, par l'article 14 du code des visas, pour l'obtention de ce visa n'emporte pas automatiquement l'abrogation du visa litigieux et ne suffit dès lors pas, en soi, à considérer que ces conditions ne sont plus satisfaites. Cette motivation doit être claire, complétée, précise et adéquate afin de permettre aux intéressés de vérifier que la décision a été précédée d'un examen des circonstances de la cause

125. La première décision attaquée est motivée par le fait que le requérant ne justifie pas de l'objet et des conditions de son séjour dans la mesure où la partie défenderesse relève des éléments qui mettent à mal le récit de l'intéressé.

126. La partie requérante conteste cette motivation, faisant valoir que les premiers motifs susmentionnés sont erronés et que le dernier est «totalement subjectif».”

3.34. Voor zover dit betoog gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, is dit niet ontvankelijk. In dit verband kan worden verwezen naar het gestelde in punt 2. Voor zover dit betoog moet worden beschouwd als zijnde gericht tegen de tweede bestreden beslissing, kan het geen afbreuk doen aan wat hierboven gesteld werd. Het getuigt immers voornamelijk van de overtuiging dat de tweede bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en niet deugdelijk is.

Het eerste en tweede onderdeel van het derde middel zijn niet gegrond.

3.35. Verzoeker betoogt als volgt in een derde onderdeel van het derde middel:

“La partie requérante n'a pas fait l'objet d'un droit d'être entendu, concret et effectif.

Selon la jurisprudence du Conseil d'État, le droit d'être entendu implique que « l'autorité doit, pur statuer en pleine connaissance de cause, procéder à une recherche minutieuse des faits, récolter des renseignements nécessaires à la prise de décision et prendre en considération tous les éléments du dossier ». Le Conseil du contentieux des étrangers précise que ce droit d'être entendu doit permettre à l'intéressé de faire connaître, « de manière utile et effective », tous les éléments qui s'opposent à l'adoption de la mesure envisagée (CCE, 174.358 du 8 septembre 2016 ; C.E., 19 février 2015, n°230.257).

Le droit d'être entendu – s'il peut être qualifié de la sorte - s'est déroulé en quelques minute ; il ne ressort pas de la décision que le requérant ait été assisté d'un interprète en langue française: il n'a pas bénéficié de l'assistance préalable d'un conseil ; il n'a reçu aucune information sur le type de décision que les autorités envisageaient de prendre. Ce faisant, la partie adverse a violé son devoir de minutie et le principe de précaution.

Or, sur base de la décision remise au requérant, rien n'indique qu'il a fait l'objet d'un entretien individuel mais au contraire qu'il a uniquement fait l'objet d'un « droit d'être entendu complété par le contrôle des frontières » le jour où la décision a été prise. Or, il ne ressort pas de l'article 6 § 1er de l'arrêté ministériel du 18 mars 2009 portant délégation de certains pouvoirs du Ministre qui a l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers dans ses compétences que « la police des frontières » est compétente pour l'application des articles 14 et 34 du Code Visa.

Rien n'indique, dans la décision, que ce « droit d'être entendu » a été réalisé dans une langue comprise par le requérant ou avec l'assistance d'un interprète.

Le moyen est sérieux prima facie, de sorte que la décision du 31/05/2019 (acte attaqué) doit être suspendue ainsi que son corolaire qui est la décision de refoulement annexe 11.

Par conséquent, la deuxième condition cumulative est remplie."

3.36. In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij:

"Verzoeker kan verder niet gevolgd worden waar hij stelt niet gehoord te zijn geweest aangezien uit het verslag van de grenspolitie blijkt dat verzoeker op 31.05.2019, om 8u10 ontvangen werd door inspecteur [J.B.] en hij in het Frans gehoord werd".

3.37. Verzoeker betoogt in het derde onderdeel in essentie dat hij niet concreet en effectief gehoord werd.

3.38. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft meermaals gesteld dat artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie waarnaar verzoeker verwijst, niet is gericht tot de lidstaten maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie. De vreemdeling kan er bijgevolg geen recht aan ontlelen om te worden gehoord (HvJ 11 december 2014, Boudjlida, C-249/13; HvJ 5 november 2014, Mukaburega, C-166/13; HvJ 17 juli 2014, Ys e.a., C-141/12 en C-372/12). Het Hof van Justitie heeft in de voornoemde arresten echter ook gesteld dat het recht om te worden gehoord wel integraal deel uitmaakt van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is. Het Hof heeft eveneens herhaaldelijk opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben.

3.39. De Raad dient vast te stellen dat wat verzoeker zou hebben uiteengezet bij een langdurig gehoor door de gemachtigde van de staatssecretaris zelf die hem uitvoerig zou hebben uiteengezet welke beslissingen hij van plan was te nemen, en waarbij verzoeker de bijstand van een tolk en een advocaat zou hebben gehad, geen aanleiding zou hebben gegeven tot een andersluidende beoordeling. In dit verband kan worden verwezen naar de bespreking van het eerste en tweede onderdeel van het derde middel.

3.40. Achteraan in zijn synthesememorie stelt verzoeker nog het volgende:

"126. (...) que la partie défenderesse n'a pas tenu compte des déclarations du requérant, tenues sans l'intervention d'un interprète ; que si ce dernier avait bénéficié de l'assistance d'un interprète, il aurait pu

fournir les informations demandées par la partie adverse, et que son droit à être entendu a été méconnu.

127. D'une part, votre Conseil a précisé qu'ainsi que la Cour de justice de l'Union européenne (ci-après; la CJUE) l'a rappelé, l'article 41 de la Charte s'adresse non pas aux États membres, mais uniquement aux institutions, aux organes et aux organismes de l'Union. La Cour estime cependant qu'« Un tel droit fait en revanche partie intégrante du respect des droits de la défense, principe général du droit de l'Union. Le droit d'être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts (CJUE, 5 novembre 2014, Mukarubega, C-166/13, §44 à 45). La première décision attaquée est prise en application du code des visas. Le droit d'être entendu en tant que principe général de droit de l'Union européenne est donc applicable en l'espèce.

128. En l'espèce et tout d'abord, le Conseil ne peut considérer, au contraire de ce que la partie défenderesse a soutenu lors, à la lecture du « Rapport de frontière » et du « Questionnaire », que le requérant aurait eu la possibilité de faire connaître son point de vue, de manière utile et effective, lors du contrôle administratif dont il a fait l'objet et ce même s'il a signé le deuxième document. La partie requérante estime par conséquent que si le requérant a été « entendu », il l'a été de façon sommaire et sans interprète maîtrisant sa langue, capable d'assurer une bonne communication entre le requérant et la personne qui devait mener l'entretien individuel (en ce sens CCE 233.963/VII)."

De Raad neemt aan dat de betrokken passage hoort bij het derde onderdeel van het derde middel.

3.41. De Raad betwist niet dat het recht om te worden gehoord integraal deel uitmaakt van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is en dat verzoeker er zich in casu op kan beroepen. Immers wordt met de tweede bestreden beslissing Unierecht ten uitvoer gelegd en kan dit worden beschouwd als een bezwarend besluit voor verzoeker. Verzoekers uitgebreide theoretische uiteenzetting hierover in de synthesesamenvatting is dan ook niet dienstig. Verzoeker is voorts wel de overtuiging toegedaan dat mocht hij bij zijn gehoor zijn bijgestaan door een tolk, hij de verwerende partij nuttige informatie had kunnen verstrekken doch hij concretiseert niet wat hij zou hebben meegedeeld dat tot een andersluidende beslissing had kunnen leiden, zodat geen afbreuk wordt gedaan aan wat hierboven wordt gesteld.

3.42. Een uittreksel uit een arrest van de Raad in een andere zaak kan niet leiden tot een andersluidend in huidige zaak.

3.43. Het derde onderdeel van het derde middel is niet gegrond.

3.44. De Raad stelt ten slotte nog vast dat de wijze waarop de artikelen 8 en 13 van het EVRM geschonden werden door de tweede bestreden beslissing, niet nader toegelicht werd. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Het derde middel is derhalve, voor zover onontvankelijk, niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend negentien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA